

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 575/2013-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. septembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. M. P., Ž., zastúpeného advokátkou Mgr. S. G., Ž., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Sžo 16/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. M. P. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. marca 2013 doručená sťažnosť Ing. M. P. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených čl. 46 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Sžo 16/2012.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou na Krajskom súde v Žiline (ďalej len „krajský súd“) domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia Krajského stavebného úradu č. A/2011/00233/KSÚ z 26. septembra 2011, ktorým bolo potvrdené územné rozhodnutie mesta Ž. č. 2007/C-6727/MsÚ/Pš z 25. júla 2007 o umiestnení stavby „K. – Ž. – P.“ v katastrálnom území P. na C-KN p. č. 1356/67 o výmere 33 378 m². Krajský súd rozsudkom sp. zn. 20 S 431/2011 z 1. februára 2012 žalobu sťažovateľa zamietol a na jeho odvolanie najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 5 Sžo 16/2012 z 29. novembra 2012 napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny.

3. Sťažovateľ namieta porušenie označených práv, ku ktorému podľa jeho názoru došlo rozsudkom najvyššieho súdu, pričom sťažnostná argumentácia sťažovateľa bola obmedzená takto:

«Najvyšší súd aj krajský súd k nezákonnosti postupu pri doručovaní písomností verejnou vyhláškou uviedol, že ide o zvlášť rozsiahlu stavbu, pričom definovanie tejto stavby ako stavby zvlášť rozsiahlej už konštatoval najvyšší súd v uznesení č. 5 Sžo 150/2010 zo dňa 22. 12. 2010. Z obsahu súdnych rozhodnutí vzťahujúcich sa na danú vec pritom nevyplýva zdôvodnenie, v čom samotná rozsiahlosť stavby má spočívať...»

Je pravdou, že najvyšší súd v uznesení č. 5 Sžo 150/2010 zo dňa 22. 12. 2010 nad rámec žaloby vyslovil predpoklad že: „V spornom konaní sa jedná o zvlášť rozsiahlu stavbu, ako je vyššie uvedený projekt na kombinovanú výrobu elektriny a tepla, a teda svojim prípadným vplyvom predpokladá taktiež veľký počet účastníkov. Uvedená charakteristika stavby a počet účastníkov územného konania o umiestnení stavby vytvára predpoklady na oznámenie začatia územného konania verejnou vyhláškou.“ Súd však v danej veci predpoklad viazal na projekt stavby ako celok, ktorá stavba následne bola rozdelená na dve samostatné konania a to: územné konanie vo veci stavby „K. – Ž. – P.“ a územné konanie a stavebné konanie, ktoré sa týkali stavby „Plynovod a teplovod pre Kogeneračný zdroj C. Ž. P.“ plynovodu, ako stavby líniovej, ktorá je súčasne stavbou rozsiahlou nakoľko prechádza cez viacero katastrálnych území a týka sa práv veľkého okruhu účastníkov konania – pre ilustráciu uvádzame, že v danom prípade „líniovej stavby“ stavebný úrad rozhodnutia práve doručoval do vlastných rúk.

Vo vzťahu k spôsobu doručovania územného rozhodnutia verejnou vyhláškou zo strany sťažovateľa došlo k tvrdeniu neexistencie zákonných podmienok pre zvolenie si spôsobu doručovania formou verejnej vyhlášky a k súčasne k poukázaniu na uznesenie najvyššieho súdu č. 6 Sžo 290/2008, podľa ktorého: „Aj podľa odvolacieho súdu použitie verejnej vyhlášky nemôžu odôvodňovať akékoľvek skutočnosti, ale iba také, ktoré sú relevantné.“ – tzn., že obdobná vec a to priama forma doručovania bola týmto uznesením riešená. Najvyšší súd ani krajský súd však v svojich rozhodnutiach nezdôvodnili v čom spočívajú zákonné podmienky doručovania písomností formou verejnej vyhlášky a v čom má spočívať predpoklad rozsiahlosti stavby...

Zo samotného charakteru stavby „Kogeneračný zdroj C. – Ž. – P.“ v katastrálnom území P. na C-KN p. č. 1356/67 o výmere 33 378 m², vyplýva, že ide o stavbu, ktorá nespĺňa zákonné podmienky pre doručovanie písomností verejnou vyhláškou a to z dôvodu že: nejde o líniovú stavbu, zvlášť rozsiahlu stavbu, stavbu s veľkým počtom účastníkov konania, ani o územné konanie o využití územia, o stavebnej uzávere a o ochrannom pásme, ak sa týka rozsiahleho územia. Z rozhodnutia o umiestnení stavby... nesporne vyplýva, že sa jedná o objekt, ktorý má byť postavený iba na KN-C p. č. 1356/67 – zdroj kogenerácie v katastrálnom území P. – preto nie je možné tvrdiť, že ide o líniovú stavbu, čo pripustil aj KSÚ Ž., avšak nejde ani o rozsiahlu stavbu, účastníkmi tohto konania sú okrem stavebníka iba vlastníci susediacich pozemkov, a preto nie je možné hovoriť ani o okruhu veľkého počtu účastníkov...

K samotnému spôsobu doručovania verejnej vyhlášky podľa § 26 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. v platnom znení druhá veta, ktorá sa týka zverejnenia tejto vyhlášky „súčasne iným spôsobom v mieste obvyklým, najmä v miestnej tlači, rozhlase alebo na dočasnej úradnej tabuli správneho orgánu na mieste, ktorého sa konanie týka“ uvádzame, že súd nesprávne interpretuje citovanú časť ustanovenia, pokiaľ tvrdí, že obvyklým spôsobom zverejnenia v mieste ktorého sa konanie týka, je zverejnenie na internetovej stránke Mesta Ž., lebo to vyplýva zo samotnej činnosti stavebného úradu v iných stavebných konaniach. I napriek skutočnosti, že stavebné úrady tento spôsob v iných konaniach využívajú, je tento postup nesprávny a teda nezákonný. Účelom tohto znenia je predovšetkým zverejnenie v mieste v ktorom sa stavba realizuje, ktoré miesto nesporne je vymedzené katastrálnym územím. V danom prípade miestom realizácie stavby

je katastrálne územie P. a preto zverejnenie na internetovej stránke mesta Ž. nie je naplnením tohto účelu. Iba zabezpečenie zverejnenia verejnej vyhlášky priamo v k. ú. P., alebo v miestnej tlači je naplnením tohto zákonného ustanovenia. Účelom tohto zverejnenia je predovšetkým zabezpečenie možnosti danej informácie do vedomostnej sféry obyvateľov v mieste, v ktorom sa má stavba realizovať. P. je prímestská obec Ž., pričom v uvedenej obci žijú obyvatelia v staršom veku a v samotnej obci sa nachádza obecná tabuľa, a aj v prípade ak by takáto tabuľa neexistovala je povinnosťou stavebného úradu zabezpečenie dočasnej tabule na dané miesto, resp. v mieste realizácie stavby.

V rámci konania bola sťažovateľom vznesená občianskoprávna námietka týkajúca sa jeho vlastníckeho vzťahu k pozemku, na ktorom má byť stavba umiestnená (aj keď následne k súdnemu sporu o vlastníctvo došlo k vypracovaniu geometrického plánu ide nesporne o susediacu parcelu, ktorej vlastník je dotknutý na svojich právach. V čase vydania územného rozhodnutia však parcela o ktorej vlastnícke právo prebieha spor bola súčasťou CKN p. č. 1356/67 o výmere 33 378 m². Ako dôkaz do odvolacieho konania bola predložená žaloba o určenie vlastníckeho práva k časti pozemku, ktorého sa stavba týka a preto mal žalovaný postupovať podľa § 137 stavebného konania, nakoľko ide o námietku, o ktorej správny orgán nemôže rozhodnúť a do doby rozhodnutia v súdnom konaní mal zo zákona konanie vo veci prerušiť. V danom prípade ide o námietku týkajúcu sa vlastníckeho práva, ktorú účastník konania môže uplatniť počas celého konania. Už so samotnej konštrukcie stavebného zákona vyplýva, že uvedenú námietku nie je možné podradiť pod zákonné ustanovenie § 36 ods. 1 stavebného zákona ako námietku uplatniteľnú najneskôr na ústnom pojednávaní s odvolaním sa na koncentračnú zásadu.

Vyslovenie záveru súdov, že sťažovateľovi nebolo upreté práva v správnom konaní týkajúce sa nemožnosti uplatnenia námietok na ústnom pojednávaní, a to vo vzťahu platnosti koncentračnej zásady v tomto konaní, nie je správne a je porušením práva na spravodlivé konanie a v samotnom rozpore s účelom upraveným príslušnými hmotnoprávnymi, ako aj procesnoprávnymi predpismi vzťahujúcimi sa na toto konanie. Základným znakom vymedzenia účastníka konania je jeho hmotnoprávny pomer k veci ktorá má byť predmetom konania a to práve k charakteru konkrétnej stavby a nie samotnému projektu stavby. Zákonnou povinnosťou správneho orgánu je povinnosť tieto práva, ktoré zákon priznáva osobám ktorých práva môžu byť stavbou dotknuté, rešpektovať a umožniť

ich efektívne vykonávanie a nie ich vedome porušovať. Stavebný úrad od počiatku mal preukázané, že účastníkom konania je aj sťažovateľ a preto vzhľadom na charakter stavby mal s ním od počiatku konať ako s účastníkom a doručovať mu písomnosti do vlastných rúk, nakoľko iba takýto postup je postupom zákonným.

Pokiaľ súd tvrdí, že sťažovateľ bol od počiatku účastníkom konania, a to až do momentu vydania rozhodnutia o nepriznaní jeho účasti nemôže byť konaním v súlade so zákonom, ktorý správne orgány musia rešpektovať, nakoľko ak má postavenie účastníka vo vzťahu k umiestneniu stavby mu mali byť písomnosti doručované do vlastných rúk. Preto ak pri doručovaní písomnosti tieto neboli doručované tak ako to zákon vyžaduje, nie je možné tvrdiť že tieto práva mal uplatniť najneskôr na ústnom pojednávaní...

Ak by správne orgány nepostupovali v rozpore so zákonom a doručovali písomnosti účastníkom konania spôsobom ktorý ustanovuje zákon (nakoľko pre doručovanie písomností verejnou vyhláškou neexistovali zákonné podmienky) a neprebíhali protizákonne konania o nepriznaní postavenia účastníka sťažovateľa bolo možné tvrdiť, že ak títo účastníci pri dodržaní zákonných podmienok zo strany konajúcich štátnych orgánov nevyužili svoje práva vzniesť námietky (jedná sa o občianskoprávnu námietku a námietku neexistencie prístupu k stavbe, nakoľko prístup k stavbe je riešený práve cez pozemok nachádzajúci sa vo vlastníctve sťažovateľa a MUDr. B.) najneskôr na ústnom pojednávaní k podanému návrhu na umiestnenie stavby, bolo by možné vysloviť, že tieto práva nevyužili.

Taktiež v rámci konaní bolo tvrdené a aj preukázané, že pre vydanie rozhodnutia pre stavebníka nebola splnená jedna zo základných zákonných podmienok spočívajúca v prístupe stavebníka na stavebný pozemok...

Je irelevantné tvrdenie súdov, že na pozemkoch ktoré sú vlastníctve sťažovateľa a ďalšej osoby je postavená stavba vo vlastníctve spoločnosti R., a. s., s ktorou má stavebník uzatvorenú dohodu o užívaní cesty – komunikácie. To že pozemok je vyasfaltovaný je právne bezvýznamné. Pokiaľ spoločnosť R., a. s. predala stavebníkovi KN-C p. č. 1356/67 a súčasne zriadila právo užívania asfaltu nie je to naplnením zákonnej podmienky pre začatie konania...

Pokiaľ v rámci správneho konania a následne aj súdneho konania bolo tvrdené, že skutočnosť existencie prístupu k stavbe bol preukázaná vyjadreniami dotknutých orgánov, ktoré sú pre stavebný úrad záväzné poukazujeme, že ide o vyjadrenia záväzné

iba z pohľadu možnosti prístupu k stavbe. Je zákonnou povinnosťou stavebného úradu skúmať vlastnícke vzťahy k pozemku, ktorý je priamo dotknutý stavbou a to práve vo vzťahu k vlastníctvu. Bolo povinnosťou správnych orgánov skúmať preukázanie iného práva k tomuto pozemku, nakoľko existencia dohody o užívaní komunikácie (tvrdíme neplatnej nakoľko spoločnosť R., a. s. nepredložila doklad o existencii vlastníctva k danej stavbe) nie je naplnením tohto zákonného ustanovenia... .»

4. Sťažovateľ v petite sťažnosti navrhol, aby ústavný súd rozhodol nálezom tak, že postupom najvyššieho súdu v predmetnom konaní boli porušené jeho označené práva, ďalej žiadal, aby ústavný súd zrušil rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžo 16/2012 z 29. novembra 2012 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“) a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Požadoval priznať aj náhradu trov konania.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

6. Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že o zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, III. ÚS 142/2011). Úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu teda nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený. Dôvodom odmietnutia návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím, konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej.

8. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným

súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy). V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

9. Ako z uvedeného vyplýva, ústavnému súdu v zásade neprislúcha hodnotiť správnosť právneho záveru všeobecného súdu v konkrétnej právnej veci ani výklad zákona, ktorý v konkrétnej veci aplikoval. Sťažovateľ však túto stabilizovanú judikatúru ústavného súdu opomína a sťažnosť uplatnil v podstate ako ďalší opravný prostriedok v systéme všeobecného súdnictva. Sťažnosť neobsahuje žiadnu ústavnoprávnu argumentáciu, a v podstate iba kopíruje dôvody, ktoré už sťažovateľ uplatnil v odvolaní proti rozsudku krajského súdu. Účel sťažnosti je však v porovnaní s opravnými prostriedkami v systéme

všeobecného súdnictva diametrálne odlišný, keďže táto sleduje výlučne ochranu základných práv a slobôd.

10. Vychádzajúc z možných mantinelov ústavno-súdnej korekcie rozhodovacej činnosti všeobecných súdov sa ústavný súd oboznámil s napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu. Najvyšší súd v odôvodnení rozsudku najskôr zhrnul podstatné dôvody rozsudku krajského súdu, odvolaciu argumentáciu sťažovateľa, vyjadrenie žalovaného správneho orgánu, aby následne na vlastné odôvodnenie uviedol:

«Najvyšší súd po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcov, a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku. Tieto závery spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku vo veci samej. Preto sa s nimi najvyšší súd zásadne stotožňuje, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku k námietkam žalobcu uvedených v odvolaní uvádza nasledovné...

Z obsahu pripojeného administratívneho spisového materiálu zhodne s krajským súdom zistil, že preskúmaným rozhodnutím... žalovaný potvrdil rozhodnutie Mesta Ž... o umiestnení stavby „Kogeneračný zdroj C. – Ž. – P..., keď územné konanie začal stavebný úrad v zmysle ustanovenia § 36 ods. 4 stavebného zákona oznámením zverejneným verejnou vyhláškou, ktorá bola vyvesená na úradnej tabuli Mesta Ž. dňa 04. júna 2007 a zvesená dňa 19. júna 2007, ako aj na svojej internetovej stránke. Z oznámenia o začatí územného konania mal najvyšší súd za preukázané, že Mesto Ž. – spoločný obecný úrad v Ž., ako príslušný stavebný úrad nariadil ústne pojednávanie na 27. júna 2007 o 09:00 hod. v budove Mestského úradu Ž. s tým, že súčasne upozornil účastníkov konania na možnosť nahliadnuť do podkladov a vzniesť svoje námietky a pripomienky najneskôr pri ústnom pojednávaní s poučením, že inak k nim nebude prihliadnuté. Ďalej mal najvyšší súd z obsahu pripojeného spisu za preukázané, že žalobcovia v určenej lehote žiadne námietky ani pripomienky nevzniesli.

Po preskúmaní súdneho, ako aj administratívneho spisu najvyšší súd dospel k záveru, že námietka žalobcov týkajúca sa vyhodnotenia žaloby krajským súdom iba v rovine účelovej argumentácie žalovaného s odvolaním sa na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžo 150/2010, ktoré je podľa názoru žalobcov pre danú vec irelevantná, nie je dôvodná. Práve naopak citované rozhodnutie najvyššieho súdu sa na predmetnú vec vzťahuje. Totiž predmetom označeného rozhodnutia najvyššieho súdu bol súdny prieskum totožného rozhodnutia Mesta Ž..., na základe žaloby iného účastníka konania. V tomto rozhodnutí najvyšší súd vyslovil právny záver, že v spornom územnom konaní sa jedná o zvlášť rozsiahlu stavbu kogeneračného zdroja na kombinovanú výrobu elektrickej energie a tepla, ktorá svojim vplyvom predpokladá veľký počet účastníkov konania, a teda predmetná charakteristika stavby a počet účastníkov územného konania vytvára predpoklady pre oznámenie začatia územného konania verejnou vyhláškou...

V danom prípade konajúci krajský súd už vyslovený právny záver najvyššieho súdu pokiaľ ide o splnenie podmienok pre začatie konania verejnou vyhláškou, ako aj pre doručovanie rozhodnutí verejnou vyhláškou rešpektoval a v danom prípade sa najvyšší súd od tohto názoru vysloveného iným senátom najvyššieho súdu nemal dôvod odchýliť.

Vzhľadom na uvedené nie je dôvodná ani námietka žalobcov pokiaľ ide o doručovanie písomnosti. Pokiaľ sa v danom prípade správny orgán rozhodol začať konanie verejnou vyhláškou, keďže všetky podmienky na tento spôsob začatia územného konania boli splnené..., nebol ani dôvod na doručovanie písomností žalobcom do vlastných rúk, pretože zákon kombináciu doručovania verejnou vyhláškou a do vlastných rúk nepozná. Nie je preto dôvodné tvrdenie žalobcov, že boli ukrátení na svojich právach, pokiaľ im stavebný úrad rozhodnutia do vlastných rúk nedoručoval. Aj podľa názoru najvyššieho súdu v danom prípade oznámenie o začatí územného konania verejnou vyhláškou je v súlade s citovanými ustanoveniami stavebného zákona, obsahuje upozornenie účastníkov na možnosť vzniesť námietky a pripomienky v lehote do nariadeného ústneho pojednávania.

Vzhľadom k tomu, že žalobcovia do uvedenej lehoty žiadne námietky, pripomienky, a to ani občianskoprávneho charakteru nevzniesli, nemohol na ne konajúci stavebný úrad

prihliadnuť. Z uvedeného dôvodu nemohol na ne prihliadnuť ani žalovaný, hoc boli vznesené v odvolacom konaní a ani konajúci krajský súd.

Pokiaľ ide o námietku, že začatie územného konania verejnou vyhláškou malo byť zverejnené v obci P., keďže miestom realizácie je katastrálne územie tejto obce, podľa názoru najvyššieho súdu je aj táto námietka nedôvodná. Postup doručovania verejnou vyhláškou upravuje zákon o správnom konaní vo svojom ustanovení § 26 ods. 2. Z tohto ustanovenia vyplýva, že doručovanie verejnou vyhláškou sa vykoná tak, že písomnosť sa zverejní po dobu 15 dní na úradnej tabuli správneho orgánu. Aj keď to zákon vyslovene neuvádza, je to vždy úradná tabuľa správneho orgánu, ktorý by mal inak povinnosť písomnosť doručiť. V danom prípade je takýmto orgánom stavebný úrad, t. j. Mesto Ž. – Spoločný obecný úrad v Ž. Pokiaľ teda bolo oznámenie o začatí územného konania..., ako aj územné rozhodnutie o umiestnení stavby zverejnené na úradnej tabuli Mesta Ž. – Spoločného obecného úradu v Ž. bol tento postup správny. Súčasne správny orgán označené písomnosti zverejnil aj na internetovej stránke, čo je v súčasnosti obvyklý spôsob zverejňovania. Najvyšší súd taktiež nezistil zo strany správneho orgánu porušenie zákona pokiaľ ide o dobu vyvesenia písomnosti.

Čo sa týka námietky, že územné konanie malo byť spojené s miestnym zisťovaním, najvyšší súd poukazuje na to, že vzhľadom na znenie ustanovenia § 36 ods. 1 stavebného zákona, nie je povinnosťou stavebného úradu v každom prípade začatia územného konania nariaďovať miestne zisťovanie. Je len na úvahe stavebného úradu, či miestne zisťovanie spojí s nariadeným ústnym pojednávaním, alebo miestne zisťovanie vôbec nenariadi. Pokiaľ stavebný úrad v danom prípade miestne zisťovanie nenariadil, nedopustil sa porušenia zákona.

Pokiaľ ide o občianskoprávnu námietku sporného vlastníctva k parcele..., ktorú žalobca v 1. rade (sťažovateľ, pozn.) vzniesol až počas odvolacieho konania, najvyšší súd z dokladov založených v spisovom materiály spornosť vlastníctva k tejto parcele, na ktorej má byť predmetná stavba realizovaná nevzhladol. Podľa výpisu z listu vlastníctva č... vlastníctvo k predmetnej parcele svedčí navrhovateľovi, t. j. spoločnosti A., a. s. B. a s poukazom na ustanovenie § 70 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam v znení neskorších predpisov sa tieto údaje považujú za hodnoverné. Podľa názoru najvyššieho súdu nebol ani dôvod

na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania o žalobe žalobcu v I. rade vedeného na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 8 C/182/2010, keďže žalobca sa domáha určenia vlastníckeho práva k pozemku parc. č..., ktorá vznikla oddelením z parcely č... na základe geometrického plánu vypracovaného na žiadosť žalobcu v I. rade. Táto novovytvorená parcela susedí síce s parcelou na ktorej má byť predmetná stavba umiestnená, pričom však žalobca v I. rade neuvádza akým spôsobom by sa realizácia predmetnej stavby dotkla jeho práv k tejto novovytvorenej parcele v prípade, keby mu súd vlastnícke právo k tejto parcele priznal. Navyše umiestnenie predmetnej stavby je plánované viac ako 100 metrov od hranice parcely č... . Čo sa týka neplnenia podmienky prístupu stavebníka na svoj stavebný pozemok, najvyšší súd je toho názoru, že ani táto námietka nie je dôvodná. Predovšetkým aj túto námietku mali žalobcovia uplatniť v súlade s koncentračnou zásadou v lehote do začatia ústneho pojednávania o územnom konaní, t.j. do 27. júna 2007, čo však neučinili. Pre úplnosť veci najvyšší súd poukazuje, že z obsahu administratívneho spisu je preukázané, pre prístup k pozemku parc. č... je zabezpečený cez existujúcu komunikáciu vedúcu do areálu obchodnej spoločnosti R., a. s., ktorá je napojená na miestnu verejnú komunikáciu II. triedy č. 507, s ktorou má stavebník uzavretú zmluvu o užívaní predmetnej komunikácie.“

11. Z odôvodnenia sťažnosťou napadnutého rozsudku najvyššieho súdu podľa názoru ústavného súdu jasne a zrozumiteľne vyplývajú dôvody, pre ktoré najvyšší súd rozhodol tak, že potvrdil rozsudok krajského súdu. V odôvodnení napadnutého rozsudku dal najvyšší súd sťažovateľovi podrobnú odpoveď na to, prečo v okolnostiach tejto veci (i) boli naplnené zákonné podmienky na doručovanie písomností verejnou vyhláškou, a to aj s odkazom na svoju predchádzajúcu rozhodovaciu činnosť, od ktorej nezistil dôvod sa odchýliť, (ii) prečo aj samotné doručovanie verejnou vyhláškou bolo realizované v zákonných mantineloch, (iii) aké dôsledky malo nedodržanie koncentračnej zásady zo strany sťažovateľa a (iv) ako sa vysporiadal s občianskoprávnou námietkou týkajúcou sa vlastníctva pozemku sťažovateľom a prístupom stavebníka k stavbe. Ústavný súd preto konštatuje, že právny záver najvyššieho súdu nevykazuje znaky arbitrárnosti či svojvôle, čo by bolo možné konštatovať len v prípade, ak by sa natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení zákona, že by tým zásadne poprel ich účel a význam

(m. m. III. ÚS 264/05). Skutočnosť, že sa sťažovateľ s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť tento právny názor svojím vlastným (m. m. II. ÚS 134/09, I. ÚS 417/08).

12. V rozsudku najvyššieho súdu teda ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil nič, čo by ho robilo ústavne neakceptovateľným, a teda vyžadujúcim korekciu zo strany ústavného súdu. Pokiaľ teda ide o namietaný zásah do základného práva na súdnu ochranu sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 2 ústavy, ústavný súd uzatvára, že rozsudok najvyššieho súdu je vnútorne logický, nie je prejavom aplikačnej a interpretačnej svojvôle konajúceho všeobecného súdu, rešpektuje zákonné požiadavky na odôvodnenie rozsudku (§ 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku), odpovedá na všetky odvolacie dôvody a námietky sťažovateľa, nie je arbitrárny a zrozumiteľným spôsobom dáva odpoveď na otázku, prečo najvyšší súd na odvolanie sťažovateľa potvrdil rozsudok krajského súdu. Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, z obsahu sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľ nenamieta jeho porušenie zo strany najvyššieho súdu, ale naopak zo strany správnych orgánov, a najvyššiemu súdu iba vyčíta, že (podľa jeho názoru) nezákonný postup správnych orgánov ako zákonný aproboval. Ako však vyplýva zo skôr uvedeného, aj v tomto smere ústavný súd posúdil rozsudok najvyššieho súdu ako ústavne konformný a akceptovateľný a vo výklade jednoduchého práva nezistil taký exces, ktorý by vyžadoval ústavno-súdnu korekciu.

13. Inak povedané, v sťažnosti absentuje ústavno-právny rozmer, čo je zvýraznené aj jej vnútornou štruktúrou. V jej rámci totiž prevažuje snaha sťažovateľa predložiť ústavnému súdu svoj pohľad na výklad jednoduchého (v zmysle podústavného) práva, konkrétne noriem zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov a zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov, a tvrdený zásah do označených práv, ktorého sa mal dopustiť najvyšší súd, nie je odôvodnený vôbec. Celkovo je sťažnostná argumentácia orientovaná najmä na rozhodnutia správnych orgánov, ktorých preskúmanie

však v zmysle princípu subsidiarity (čl. 127 ods. 1 ústavy) nespadá do právomoci ústavného súdu, ale do právomoci všeobecných súdov.

14. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti pri jej predbežnom prerokovaní neprichádzalo do úvahy rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa, ktoré sú viazané na to, že sťažnosti by bolo vyhovené (zrušenie rozsudku najvyššieho súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie, náhrada trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. septembra 2013